

พ ร ะ อ า น น ท்

พ ุ ท ธิ อ นุ ช า

สหาย เป็นมิตรของคนผู้มีความต้องการเกิดขึ้นบ่อยๆ
บุญทั้งหลายที่ตนทำไว้ดีแล้ว จะเป็นมิตรในสัมปรายภพ

พระอานนท์พุทธธำรง

๖๔

พวกเราทั้งหลายเกิดมาได้อัตภาพเป็นมนุษย์ มาพบ พระพุทธานุชา ถือว่าเป็นผู้มีบุญลาภอันประเสริฐแล้ว เพราะ การได้อัตภาพเป็นมนุษย์นี้ เป็นสิ่งที่หาได้ยากอย่างยิ่ง ต้องสั่งสม บุญบารมีกันมานาน แต่สิ่งที่สรรพสัตว์ได้มาโดยยากนี้ เราก็ได้ สิ่งนั้นมาแล้ว โดยเฉพาะพวกเราได้อโอกาสในการสั่งสมบุญ และฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อทำมรรคผลนิพพานให้แจ้ง นับว่า เป็นโอกาสที่ดีมากๆ เนื่องจากการสร้างบารมีในเพศภาวะของ มนุษย์นี้ทำได้ดีที่สุด แม้จะดูว่าเป็นเรื่องที่ยาก บางครั้งมีอุปสรรค มากมายเกิดขึ้น แต่ก็ง่ายกว่าอัตภาพอื่นมากนัก เพราะฉะนั้น เมื่อโอกาสดีนี้มาถึงแล้ว เราควรจะเร่งรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ และหมั่นฝึกใจให้บริสุทธิ์หยุดนิ่ง จะได้เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทุกๆ คน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“สหาโย อตฺถชาตสฺส โหติ มิตฺตํ ปุนปฺปุนํ
สยํ กตานิ ปุญฺญานิ ตํ มิตฺตํ สมฺปฺรายิกํ

สหาย เป็นมิตรของคนผู้มีความต้องการเกิดขึ้นบ่อยๆ
บุญทั้งหลายที่ตนทำไว้ดีแล้ว จะเป็นมิตรในสัมปรายภพ”

เวลาเราเกิด เราไม่ได้ทำอะไรติดตัวมาแม้แต่ชิ้นเดียว

พระอานนท์พุทธอนุชา

๖๕

มากขึ้นตัวเปล่า มีเพียงบุญและบาปเท่านั้นที่ติดตามตัวเรามา บุญจะปรุงแต่งให้เรามีความสมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง ให้เราได้รับสมบัติ มีรูปกายที่งดงามแข็งแรง ไม่เจ็บป่วยไข้ หรือเกิดมาก็มีมหาสมบัติรอคอยอยู่ ไม่ต้องลำบากในการทำมาหากิน มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แตกฉานทั้งทางโลกและทางธรรม บุญจะอำนวยประโยชน์สุขให้เราได้มีทุกอย่างบริบูรณ์อย่างนี้

แต่ถ้าบาปส่งผลเป็นชนกกรรม คือ กรรมนำไปเกิด ให้เกิดมาตัวเปล่าจริงๆ พ่อแม่ก็ไม่มีสมบัติให้ใช้ ต้องแสวงหากันเอง สุขภาพร่างกายก็ไม่เอื้ออำนวย จะประกอบธุรกิจการงานอันใดก็ติดๆ ขัดๆ ชีวิตอึดคัดขาดแคลน หาความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตได้ยากเหลือเกิน ถ้าผลของบาปส่งผลจะเป็นอย่างนี้

ฉะนั้น ต้องดูว่า ถ้าเราอยากให้บุญเป็นมิตรแท้ในการเดินทางไกลในสังสารวัฏ เป็นที่พึ่งที่ติดตามตัวเราไปข้ามภพข้ามชาติ เราต้องหมั่นสั่งสมบุญไว้มากๆ เพราะบุญจะเป็นสหายในยามเดินทางไกลไปสู่ที่สุดแห่งธรรม และถ้าหากเราได้สั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว สมบัติทั้งหลายจะบังเกิดขึ้นมาเองมาอย่างเย็นๆ และอยู่ให้เราได้ใช้สร้างบารมีอย่างเต็มที่อยู่อย่างสะดวกสบาย

เมื่อเราเห็นคุณค่าของบุญอย่างนี้แล้ว ควรอย่างยิ่งที่

พระอานนท์พุทธอุปัชฌาย์

๖๖

เราจะต้องบำเพ็ญบารมีเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย ที่ท่านมองเห็นคุณค่าของบุญบารมี ว่าเป็นสิ่งที่สูงค่ายิ่งกว่าสิ่งใดๆ หรือเหมือนอย่างพระอานนท์เถระ ผู้ทำหน้าที่พุทธอุปัชฌาย์ ได้อย่างยอดเยี่ยม กว่าท่านจะได้ตำแหน่งนี้มา ต้องสั่งสมบุญอย่างมาก ท่านได้เล่าถึงสมัยที่เคยเป็นพระราชกุมารพระนามว่า สุมณะ เป็นน้องต่างพระมารดาของพระปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า

*ในครั้งนั้น ท่านได้อาสาอกรบเพื่อปราบปรามโจรผู้ร้ายด้วยตนเอง และสามารถปราบกบฏลงได้อย่างราบคาบ พระราชบิดาทรงปีติโสมนัสมากที่พระราชโอรสมีความเก่งกล้าสามารถ จึงรับสั่งให้สุมณกุมารเข้าเฝ้า พร้อมกับประทานพรให้สุมณกุมารผู้เป็นบัณฑิต ท่านมีความศรัทธาเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก พอพระราชบิดาตรัสประทานพรให้ท่านจึงกราบทูลขออุปฐากพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยปัจจัย ๔ ตลอด ๓ เดือน

พระราชาทรงแปลกพระทัย ที่แรกคิดว่าถ้าสุมณกุมารทูลขอราชสมบัติ ก็จะมีมอบให้ตามความปรารถนา แต่กลับขอทำบุญ ซึ่งพระราชาก็ปรารถนาจะทำบุญเช่นกัน จึงไม่ให้พรนี้

พระอานนท์พุทธอุทตฺต

๖๓

พระกุมารทูลว่า “ขึ้นชื่อว่ากษัตริย์ ตรัสแล้วไม่คืนคำ ขอพระองค์ได้โปรดพระราชทานพรนี้แก่ข้าพระองค์เถิด” พระราชาเมื่อเห็นความตั้งใจมั่นของพระราชโอรส ในที่สุดก็อนุญาตให้อุปัฏฐากบำรุงพระสัณมาสัมพุทธเจ้าตลอด ๓ เดือน

พระราชกุมารจึงไปทูลอาราธนานิมนต์พระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมด้วยพระอรหันตสาวกอีกหนึ่งแสนรูป มาฉันภัตตาหารที่พระราชวังทุกวัน แต่ระยะทางระหว่างวัดที่พระสัณมาสัมพุทธเจ้าทรงจำพรรษากับพระราชวังไกลกันถึง ๒,๐๐๐ โยชน์ เพื่อความสะดวกในการบำเพ็ญบุญจึงให้สร้างวิหารในที่ทุกๆ ๑ โยชน์ แล้วให้สร้างพระวิหารในอุทยาน สร้างพระคันธกุฎี สำหรับพระผู้มีพระภาคเจ้า สร้างอาคารที่พักสำหรับภิกษุทั้งหลาย ท่านมีมหาปีติตลอดเวลา เห็นบุญใหญ่รออยู่ข้างหน้าซึ่งมีค่ายิ่งกว่าภูเขาเพชรภูเขาทองเสียอีก สมบัติอะไรก็ไม่อยากได้นอกจากบุญอย่างเดียว อยากทำบุญใหญ่กับพระสัณมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์

คำว่าทำบุญกับพระแสนรูปนั้น เมื่อก่อนเราอาจเกิดความรู้สึกว่าทำได้ยาก เพราะจะหาพระมารับนิมนต์เพียงไม่กี่รูปก็หายากแล้ว แต่พวกเราทำบุญมากที่ได้ทำบุญใหญ่กับพระซึ่งมาร่วมงานฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ที่ผ่านมาก็ดี มาร่วมงาน

ทอดผ้าป่าในวาระสำคัญๆ ที่ผ่านมาก็ดี ได้ทำบุญกับพระเป็นจำนวนเรือนแสนกัน

ตลอดพรรษานั้น สุนนราชกุมารถวายนมหาทานกับพระภิกษุสงฆ์จำนวนเรือนแสน โดยมีพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเป็นประมุข ท่านสมาทานศีล ๘ และรักษาศาอุโบสถศีลตลอดพรรษา ทานที่ถวายจึงบริสุทธ์ทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ ตลอดจนวัตถุทานกับบริสุทธ์ และท่านสังเกตเห็นว่า พระสุนนเถระผู้เป็นอุปัฏฐากของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า ได้ไถ่ชีวิตพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าที่สุด ท่านจึงปรารถนาอยากจะเป็นอุปัฏฐากอย่างนั้นบ้าง ในวันออกพรรษา ท่านได้ถวายผ้าไตรจีวรแสนชุดให้กับพระสงฆ์ทุกรูป แล้วกราบทูลพระพุทเธองค์ว่า “ด้วยบุญกุศลที่ข้าพระองค์ได้ทำในครั้งนี ขอให้ข้าพระองค์ได้ออกบวชเป็นพุทธอุปัฏฐาก เหมือนกับพระสุนนเถระด้วยเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวจดูบุญในตัวของสุนนกุมารว่า ความคิดอันยิ่งใหญ่นี้จะสำเร็จไหม ทรงทราบว่ในกัปที่หนึ่งแสนนับแต่ภัทรกัปนี้ไป พระพุทเธเจ้าทรงพระนามว่า โคตม จักเสด็จอุบัติขึ้น สุนนกุมารจะได้เป็นอุปัฏฐากของพระโคตมพุทธเจ้า จึงตรัสให้พบว่า “ขอให้สิ่งที่พระกุมารตั้งความปรารถนาไว้ จงเป็นผลสำเร็จเถิด”

พระอานนท์พุทธอนุชา

๖๕

ตั้งแต่นั้นมา พระกุมารทรงให้ท่านตลอดแสนปี ตั้งใจ
ทำความดีทุกอย่าง ทำอะไรท่านก็อธิษฐานจิตว่า ขอให้ได้เป็น
อุปัฏฐากของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า และในภพชาติสุดท้าย ท่าน
ก็สมปรารถนา ได้มาเป็นพระอานนท์พุทธอนุชา แล้วยังได้รับ
ตำแหน่งให้เป็นพุทธอุปัฏฐากอีก ท่านทำหน้าที่ของท่านได้อย่าง
สมบูรณ์ กระทั่งพระลัมมาลัมพุทธเจ้าชื่นชมว่าเป็นอุปัฏฐาก
ที่ทำหน้าที่ได้ยอดเยี่ยมจริงๆ

เราจะเห็นได้ว่า หัวใจของยอดนักสร้างบารมี เมื่อรู้ว่
เวลาของการทำความดีมีไม่มาก อย่างพระกุมารท่านมีจำกัด
เพียงแค่ ๓ เดือนเท่านั้น จึงได้ใช้เวลาทุ่มเทชีวิตจิตใจสร้างบุญ
อย่างเต็มที่ แล้วบุญนี้ก็เป็นมิตรแท้ติดตามท่านไปทุกภพทุกชาติ
จนกระทั่งได้สมปรารถนาในชาติสุดท้าย ดังนั้นความสำเร็จต่างๆ
ที่บังเกิดขึ้นในชีวิต เกิดขึ้นได้ด้วยอานุภาพแห่งบุญ บุญจะอยู่
เบื้องหลังความสำเร็จทุกอย่าง

ในนิธิกัณทสูตร พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “ขุมทรัพย์
คือบุญที่ฝังไว้แล้วด้วยการทำทานในสงฆ์ก็ดี รักษาดี มี
ความสำรวม และหมั่นฝึกฝนอบรมตนเองก็ดี ขุมทรัพย์นั้น
ชื่อว่า ฝังไว้ดีแล้ว เป็นของติดตามตนไปได้ ขุมทรัพย์คือบุญนี้
ไม่สาธารณะแก่ชนเหล่าอื่น โจรก็ลักไปไม่ได้ บุญนิธินั้น
อำนวยการที่นำปรารถนาทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

เทวดาและมนุษย์ปรารถนาอิฏฐผลใดๆ อิฏฐผลทั้งหมดนั้นอันบุคคลย่อมได้ด้วยบุญนิธินี้”

ดังนั้น ความสำเร็จทุกอย่าง จึงเกิดจากบุญที่เราได้สั่งสมกันมาอย่างดีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นสมบัติของมนุษย์สมบัติในเทวโลก และสมบัติอย่างยิ่งคือพระนิพพาน อิฏฐผลทั้งหมดนั้นย่อมสำเร็จได้ด้วยบุญทั้งสิ้น การที่จะให้ได้บรรลुวิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ จรรณะ ๑๕ ก็สำเร็จได้ด้วยบุญนิธินี้

เพราะฉะนั้นบัณฑิตผู้มีปัญญา จึงสรรเสริญการสั่งสมบุญอยู่เสมอ เพราะบุญจะคอยดึงดูดทั้ง รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติต่างๆ มาสู่ตัวเรา ทั้งสติปัญญา ความสามารถ เราจะเป็นที่นับหน้าถือตา เป็นที่สรรเสริญของมนุษย์และเทวา เป็นทั้งต้นแบบและต้นบุญในการสร้างบารมี ดังนั้นบุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเราที่จะทำให้เราก้าวเดินไปสู่ความสำเร็จของชีวิตอย่างมั่นคงและปลอดภัย ฉะนั้นอย่าได้ละเลยในการสั่งสมบุญกัน แล้วเราจะสมปรารถนาในทุกสิ่งที่ปรารถนาไว้

